

Wet van de nacht

Wet van de nacht

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow
Coverontwerp: Depositphoto
ISBN: 9789403683232
© M.G. Crow 2023

Proloog

De muziekdoos overstemde het tikkende geluid van druppelend bloed. De inspecteur sloeg een hand voor haar mond toen ze de kamer betrad. Bijna liet ze het fototoestel vallen. Ze werd misselijk nog voor ze in de wieg had gekeken. Alle hoop er een levende baby in aan te treffen, vervloog toen ze de rode plas zag.

De muziekdoos stopte. De stilte was huiveringwekkend.

“Ik heb haar gevonden!” brulde de inspecteur.

Aangeslagen kwam rechercheur Bridges binnen. Deze zaak raakte hem persoonlijk. Zijn bevriende collega kon elk moment thuiskomen. Hoe moest hij uitleggen dat zijn gezin was afgeslacht?

“Dit moet het werk van Thompson zijn,” zei de inspecteur, de grip op het fototoestel verstevigend. Janice was een fantastische speurder uit een ander team. Dat maakte haar minder betrokken. Ze herpakte zich om foto’s van de dode baby te nemen. Toen ze over de wieg leunde, sloeg ze bleek uit.

Rechercheur Bridges zweeg. Als hij met haar alleen was geweest, had hij kunnen zeggen wat hij dacht. Nu was het huis overrompeld met collega’s die hem gek zouden verklaren.

Hij is niet menselijk, verre van. Misschien was hij het ooit. Deze hel is slechts het begin. Mijn jongere vriend is niet meer veilig. Er is één plek waar hij antwoorden kan vinden. Maar die gaan hem niet bevallen.

Een ijzingwekkende kreet onderbrak zijn gedachten. Bridges beseftte dat ze er niet in geslaagd waren Matthew Dempsey

buiten te houden en slaakte een diepe zucht. Hij had het lichaam van zijn vrouw in de woonkamer zien liggen.

Het zicht in de wieg wenste Bridges de jonge vader te besparen. Hij kende oude geheimen die zijn familie generatieslang bewaarde. Een van zijn voorouders had als ontsnapte slaaf ooit te veel gezien.

Een jonge motoragent zat met tranen in zijn ogen bij zijn dode vrouw gekniel. Haar bloed doordrenkte zijn kleren. Zonder het te weten, was hij betrokken in een duister spel, waarvan Bridges oordeelde dat hoe minder hij wist, hoe beter. Voorlopig alleszins.

Deze dag zou alle betrokkenen de rest van hun leven blijven achtervolgen.

1

Uit een afgelegen gebouw kwam luide muziek. Een man parkeerde zijn machine tussen andere motoren voor de nachtclub. Hij zette zijn helm af en streek zijn lange, blonde krullen uit zijn gezicht. Zijn onzekerheid mocht hem geen parten spelen.

Terughoudend keek hij naar de zaak en streek over zijn stoppelbaard. Een cowboyhoed zou beter hebben gepast bij zijn bruinleren jas met franjes dan zijn motorhelm.

Aarzelend zette hij enkele passen in de richting van de beruchte stripbar. Een onbehagelijk gevoel overviel hem. Wat als ze hem zouden doorzien?

Zijn naam was hij bijna vergeten. Op papier was hij dood. In praktijk had hij een nieuwe identiteit, zodat oude vijanden hem hopelijk niet meer zouden vinden.

Na ruim twee jaar op non-actief te hebben gestaan, had zijn therapeute in samenspraak met zijn overste beslist dat hij opnieuw aan de slag kon. Hij werd overgeplaatst naar Santa Anna, een gehucht bij de Mexicaanse grens.

Het was Patrick O'Leary's eerste opdracht bij zijn nieuwe korps. De sheriff had erop aangedrongen zijn haren niet te knippen, zodat hij er niet als een politieman zou uitzien. Hij moest de eigenaar van de beruchte nieuwe nachtclub en stripbar Shades in de gaten houden en diens vertrouwen winnen. Blijkbaar was dat niet zo gemakkelijk, want zijn voorgangers waren verdwenen.

Over Thomas Knight, die een jaar eerder ogenschijnlijk uit het niets in de regio was komen wonen, was weinig geweten. Hij

had een enorm kapitaal geïnvesteerd om leegstaand fabriekspand tot nachtclub te verbouwen. Tot zover men kon nagaan, was het geld afkomstig uit een erfenis.

O'Leary vermoedde dat de sheriff bewust informatie achterhield. Hij verborg zijn zenuwen door met een zelfverzekerde pas de zaak te betreden.

Rockmuziek galmde door de boxen. Inspecteur O'Leary stapte zo ontspannen mogelijk naar de bar. Zijn blauwe ogen observeerden het uitsluitend mannelijke publiek in de gelagzaal. Verschillende onder hen hadden lange haren en het gros opvallende tatoeages.

O'Leary - die prat ging op zijn Ierse afkomst - besloot dat hij de shamrock die hij ooit in een dronken bui op zijn bovenarm had laten zetten, beter liet staan. Het paste bij zijn cover en bij hem. Na een tijd in een roes te hebben geleefd, begon zijn leven opnieuw vorm te krijgen. De huisvader had plaatsgemaakt voor de vergelder.

Met gemengde gevoelens liet hij zich op een barkruk zakken. Als hij een cola zou bestellen, zou hij zeker argwaan wekken. De kans dat hij dronken zou worden als hij zich liet gaan, was groot.

Zijn blik liep over de flessen die achter de bar waren opgesteld. Er zaten verschillende soorten whisky's, wodka in alle kleuren en smaken, bourbons en exotische likeuren in het assortiment. Van elk een slok nemen zou genoeg zijn voor een dodelijke alcoholintoxicatie.

“Wat wenst de stoere cowboy te drinken?”

O'Leary keek op naar het schaars geklede barmeisje dat hem aansprak. Het eerste wat hem opviel, was dat ze er erg jong

uitzag. Hij moest de neiging om haar identiteitskaart te vragen onderdrukken. Checken of ze meerderjarig was liet hij beter aan zijn collega's over.

De alcohol lonkte. Hij moest het hoofd koel houden.

“Geef me maar een biertje,” zei hij.

Het meisje knikte bevestigend. Ze nam een flesje uit de koelkast en trok de kroonkurk eraf met een behendigheid die hij nog nooit eerder had gezien.

“Bedankt,” zei hij half binnensmonds.

“Nieuw hier?” vroeg ze.

Als een golvende waterval reikten haar lange, zwarte haren tot op haar billen. Het barmeisje was een exotische schoonheid, gehuld in een short en topje van zwart leer.

O’Leary staarde voor zich uit om haar intrigerende verschijning te weerstaan. Haar donkere ogen gijzelden hem. Zijn hart sloeg bijna uit zijn borst.

Voor hij haar iets kon vragen, was ze met een andere klant bezig. Hij nipte van zijn bier. Terwijl ze een cocktail mixte, ging zijn blik discreet in haar richting.

Damn, ik zit hier net in die film over die bar waar Wendy zo dol op was met dat liedje van LeAnn Rimes. Destijds was ik het beu gehoord. Kon ik het nu maar de hele avond aanhoren.

Wat zou Wendy nu van mij denken? Ik zou haar nooit bedriegen, zeker niet met dat jonge ding.

Herpak je! Denk aan je opdracht.

In gedachten verzonken merkte O’Leary niet dat er iemand naast hem was komen zitten. Hij keek regelrecht in het gezicht van een vrouw, die hij voorin de twintig schatte. Ze stak haar hand op en wenkte het barmeisje.

“Maria! Voor mij een rode wodka. Ik moet zo op!” riep ze boven de muziek uit.

Haar ongegeneerde houding deed O’Leary zich ongemakkelijk voelen. Ze droeg een korte jeansshort en een topje waarvan de uitsnijding net boven haar tepels kwam. Met een tevreden glimlach kruiste haar blik die van de undercoveragent.

“Let niet op Carly. Ze flirt graag met de klanten. Haal niets in je hoofd, want Tom laat niet aan zijn meisje zitten,” zei het barmeisje.

“Tom?” vroeg O’Leary langs zijn neus om.

Nonchalant kiepte hij een grote zwelg bier naar binnen.

“De eigenaar. Iedereen mag kijken. Hij alleen mag haar aanraken.”

“Maria?”

“Je hebt mijn naam goed gehoord.”

O’Leary zette zijn lege flesje op de toog en zei parmantig: “Schenk me maar een dubbel whisky.”

“Zo hoor ik het liever.” Maria’s zwoele blik deed hem smelten.

Inwendig vloekte de inspecteur. Het laatste wat hij mocht doen, was toegeven aan de drankduivel. Daarnaast had hij het niet alleen warm door de spanning. Hij trok zijn jas uit, hopen dat zijn holster niet zou opvallen onder zijn houthakkershemd en nam de whisky aan.

Maria’s koude hand raakte de zijne. Het meisje vertederde hem.

Flirtte ze met alle klanten? Moest ze hem het gevoel geven dat hij bijzonder was?

Hij kon zich niet van de indruk ontdoen dat ze hem in de gaten bleef houden terwijl ze enkele woorden met Carly wisselde.

Carly liep naar een jongeman die zich achter de coulissen ophield. Zijn ogen waren op de vreemdeling aan de bar gericht.

“En?” vroeg hij.

Carly nipte van haar glas.

“Maria kan hem wel aan,” fluisterde ze. “Ik ben overtuigd dat mijn vader een nieuwe marionet heeft gestuurd, maar te laf is om hier zelf een poot binnen te zetten.”

“Denk je dat hij voor hem werkt?”

“Hij ziet er niet uit als een flik, juist daarom.”

“Carly, ik vertrouw je vader maar zover als dat ik hem zie.”

“Ik ook, schat. Laat het aan Maria over. Zij kan gedachten lezen.”

“Aan wat denkt hij nu?”

Carly liet haar hand door zijn lange bruine lokken glijden en fluisterde in zijn oor: “Aan een zekere Wendy en een film. Coyote Ugly, vermoed ik.”

“Het is hier meer de Titty Twister.”

Carly lachte. Ze drukte haar lippen tegen de zijne.

“Ze verwachten me op het podium.” Met een knipoog zette ze haar lege glas neer.

Thomas Knight knikte. Hij was er zich van bewust dat hij zich problemen op de hals had gehaald door een relatie met haar te beginnen. Ze had hem overtuigd van haar capaciteiten als paaldanseres en stripper. Tegen zijn verwachtingen in was ze meer dan een werknemer voor hem geworden.

Haar vader vond het minder leuk dat ze in de Shades werkte.

De luide rockmuziek werd onderbroken voor een ander deuntje. Alle ogen waren op het podium gericht. De mannen begonnen te joelen toen Carly opkwam. Ze begroette het publiek door er een kus naar te gooien. Op de tonen van een zwoele melodie liep ze naar de paal waar ze zich rond begon te kronkelen. Enkele mannen floten op hun vingers.

De jonge vrouw met de lange, roodbruine krullen deed bij O'Leary een belletje rinkelen. Terwijl ze haar topje uittrok en een weinig omhullende bh waar haar tepels over hingen, onthulde, drong het tot hem door wie ze was.

Carly, ik had het moeten weten. Het is een andere manier om Caroline aan te spreken.

Hij wendde zijn blik van het podium af. Waarom moest hij de dochter van zijn nieuwe baas topless zien dansen? Het gejoel van de mannen rondom hem verried dat die te kleine bh uit was.

“Je moet je niet schamen om naar mijn vriendin te kijken.”

O'Leary draaide zich om en viel bijna van zijn barkruk toen hij de jongeman naast hem opmerkte. Hij had hem niet zien naderen.

“Het spijt me, ik ben niet zo in stemming.”

“Ik ook niet. Ik zie er straks meer van in mijn slaapkamer.” De jongeman lachte zijn witte tanden bloot.

Hij wenkte Maria.

“Geef ons beide nog een dubbele whisky van het huis,” zei hij tegen het barmeisje.

Verdomme, hij wil me dronken voeren!

Met een akelig voorgevoel nam O'Leary de drank aan. Hij klonk zijn glas tegen dat van zijn gastheer. Hem aanspreken verliep veel te gemakkelijk.

"Met wie heb ik het genoeg?" vroeg O'Leary, die deed alsof hij hem niet kende.

"Thomas Knight, eigenaar van deze zaak," antwoordde de jongeman. "Mijn schoonvader vertrouwt me niet. Zeg tegen sheriff White dat ik je mag. Je bent hier welkom."

"Sheriff White?" O'Leary's mond viel open van verbazing.

"Zoals je erbij zit, kan je evengoed je badge op je voorhoofd plakken, inspecteur ..."

"O'Leary. Patrick O'Leary."

Damn, daar gaat mijn cover. Nu ga ik nooit te weten komen wat er met mijn voorgangers is gebeurd.

"Die zijn dood," zei Thomas met de glimlach.

Met open mond gaapte O'Leary hem aan.

"Ik wil je gerust uitleggen hoe ik je corrupte collega's heb uitgeschakeld," zei Thomas zelfverzekerd. "Niemand gaat je echter geloven."

"Waarom vertrouwt je me?"

"Omdat ik je mag. Ik voel veel pijn en verdriet in je. Wie was Wendy?"

O'Leary liet zijn hoofd hangen en nam een volgende dubbele whisky aan. De uitbater leek gedachten te kunnen lezen. De enige zinnige verklaring die O'Leary hiervoor had, was dat hij dronken moest zijn.

"Wendy was mijn vrouw," antwoordde hij. "Ze stierf twee jaar geleden. Zij en ons dochtertje van zes maanden. Het was een bloedbad. Elke keer ik mijn ogen sluit ..."

O'Leary kon zijn tranen niet tegenhouden. Tot zijn grote verbazing legde Thomas een troostende hand op zijn schouder, die ijskoud aanvoelde. Door de warme uitstraling van de jongeman lette O'Leary er niet op.

“Hier!”

De zwoele altstem van Maria trok zijn aandacht. Ze overhandigde hem een tissue. Toen hij die aannam, raakte zijn hand opnieuw de hare. Het was alsof zij hierbij zijn pijn gewaar werd. Zij en Thomas wisselden blikken, die verrieden dat ze elkaar goed kenden.

Zonder na te denken, kiepte O'Leary de whisky in zijn keel. Hoe hij naar huis zou geraken, was een zorg voor later. Op de achtergrond hoorde hij joelende mannenstemmen. Dat was het laatste wat hij zich kon herinneren.

2

Een rinkelende smartphone deed O'Leary met een stevige kater ontwaken. Met knipperende ogen keek hij naar het display. Sheriff White probeerde hem te bereiken. Hij drukte op het groene cirkeltje.

"O'Leary," geeuwde hij tegen zijn toestel.

"Kom je straks verslag uitbrengen op het kantoor?" vroeg de sheriff.

"Komt in orde."

O'Leary richtte zich op en stelde vast dat hij gekleed op de sofa in de woonkamer lag. Zijn voeten hingen over de leuning, gehuld in stevige motorboots. Wie hem naar huis had gebracht, had niet de moeite genomen om hem om te kleden en in bed te leggen. Zijn jas lag naast hem op de grond.

"Heb je mijn dochter gezien?" vroeg de sheriff.

"Heu, ja," antwoordde O'Leary, die ondanks zijn kater helder kon denken. "Kon je me dat niet vertellen?"

"Ik leg het je straks uit."

Een piep maakte duidelijk dat de sheriff had ingehangen.

Mijn cover is verknald. Dammit! Ik geloof dat ik eerder voor Thomas Knight werk. Eerlijk gezegd, waarom vertrouw ik hem meer dan jou, baas?

O'Leary had geen idee hoe hij thuis geraakt was. Het laatste wat hij zich voor de geest kon halen, was dat Thomas hem een whisky aanbood.

Waarom leefde hij nog?

De jonge nachtclubuitbater had iets duisters. Hoe kon een man die zo jong was, intense zielenpijn begrijpen? Hij leek oprecht meelevend toen de inspecteur over zijn gezin sprak.

O'Leary probeerde de stukken van zijn herinneringen aan de avond ervoor te ordenen.

Bloed. Er was iets met dat woord toen hij het uitsprak. Het liet Thomas en Maria niet onverschillig.

Versuft slofte O'Leary naar de badkamer, bijna over zijn jas struikelend. Zijn T-shirt zat ongemakkelijk.

Zijn appartement was net een droge sauna die zweetdruppels meteen deed verdampen. Het klimaat was wennen voor hem. Als hij een paar kilometers verder wandelde, stak hij de grens naar Mexico over.

Toen zijn therapeute hem had geadviseerd een andere omgeving op te zoeken, had rechercheur Bridges hem Santa Anna aangeraden. Zonder aarzelen had O'Leary toegehapt. Het kleine zuiderse gehucht leek niets op de bruisende grote stad waarin hij opgroeide.

Hij begon zijn carrière bij de motorbrigade. Zelfs de dood van zijn vrouw en dochttertje had hem zijn liefde voor ronkende tweewielers niet ontnomen. Zijn Harley was het enige dat hij van zijn oude leven had meegenomen.

Zijn slofpartij naar de badkamer eindigde voor de spiegel. Wat hij daarin zag, deed hem fronsen. Zijn haren hingen als warrige slierten rond zijn hoofd. Hij waande zich het monster van Frankenstein.

Morrend draaide hij de douchekraan open. Terwijl hij het water liep lopen, trok hij zijn kleren uit.

Hij stapte onder het stromende vocht dat hem nieuwe energie gaf. Het spoelde de zorgen en zijn kater van hem af. Hij sloot zijn ogen toen het schuim uit zijn haren over zijn gezicht vloeide.

De whisky had een gat in zijn geheugen geslagen. Hoe was hij thuisgekomen? Die vraag bleef hem kwellen ondanks het verkwikkende stortbad.

Hij zou tegen zijn overste moeten liegen, want hij had aan Thomas Knight gezworen niet te verraden dat zijn cover was voorzien. Het was niet zijn sterkste kant, ook niet als zijn leven ervan afhing. Opnieuw keek hij in de spiegel.

Maria kwam hem voor de geest. Haar parfum leek zijn neus te strelen. Hij moest haar uit zijn hoofd zetten, al was dat makkelijker gezegd dan gedaan gezien hij haar nog onder ogen moest komen.

De Texaanse herfstzoon moest zijn hersenen wel koken. Na twee jaar als een zombie te hebben geleefd, was het een zware aanpassing om weer onder de mensen te komen. Zich een week of langer niet douchen zat er niet meer in. Zijn ondergoed moest regelmatig vervangen worden. Tot voor kort deed zijn onpasselijk makende lichaamsgeur iedereen voor hem opzij gaan.

Hij sleepte zich naar het bureau. Zolang hij in de Shades werkte, hoefde hij zijn nieuwe uniform niet aan te trekken.

Een man van rond de vijftig keek op vanachter een hoop papieren die netjes opgestapeld op zijn bureau lagen. De koele blik in zijn grijze ogen deed O'Leary verkillen. Sheriff White eiste dat hij verslag uitbracht.

Onder invloed van een halve kan koffie had de inspecteur een verslag getypt. Er stond niet veel in. Hij had geen idee wat hij moest schrijven. Zijn vingers hadden de toetsen van zijn laptop aangeslagen. Er stonden typfouten in. Tijd om ze te verbeteren had hij niet. Dan zou hij aan zichzelf beginnen te twijfelen.

Het enige wat hij aan zijn overste liet weten, was dat hij in de stripbar was geweest en dat hij vastgesteld had dat Caroline White er werkte. Hij had Thomas Knight wel gezien, maar beweerde hem niet gesproken te hebben. Hierbij hoopte hij dat niemand zou getuigen hen samen aan de bar te hebben opgemerkt. Die kans was klein. Weinig klanten gaven openlijk toe dat ze in de Shades kwamen.

Hoe hij erin geslaagd was onwaarheden in een officieel verslag te zetten, was hem een volslagen mysterie. Er klopte iets niet met Thomas Knight. O'Leary kreeg er een onbehaaglijk gevoel bij. De jongeman was vriendelijk tegen hem geweest. Hoe oprecht hij ook overkwam, de inspecteur was er zeker van dat zowel Thomas Knight als de sheriff dingen voor hem verzwegen.

Hij moest die avond opnieuw naar de Shades. Iets in hem waarschuwde O'Leary om meer op zijn hoede te zijn voor de man die voor hem zat.

“Ik heb je verslag gelezen,” zei de sheriff droogjes. “Buiten het feit dat je wat aan je spellingsvaardigheden mag doen, ben ik tevreden.”

“Ik wilde het nog herlezen en herschrijven.”

“Niet nodig. Dit blijft voorlopig tussen ons. Wat er ook gebeurt: je spreekt alleen met mij over je opdracht in de Shades. Begrepen?”

O'Leary knikte. Hij nam een nip van de koffie die hij uit de automaat op de gang had gehaald. De overdosis cafeïne raasde als een rollercoaster door zijn lichaam om hem op de been te houden.

De paradox. Enkele weken geleden wenste hij dat hij zijn vrouw en dochttertje kon vergezellen. Nu loog hij overtuigend om zijn hachje te redden.

Bewust had hij niet geschreven wat Thomas Knight hem had toevertrouwd. Hij twijfelde er niet aan dat de twee agenten die de club undercover hadden bezocht het met hun leven hadden bekocht. Alleen zou hij nooit te weten komen hoe en waar de lichamen zich bevonden als hij niet met Thomas meewerkte.

Nu hij de vader van de paaldansende stripper een beetje beter bekeek, merkte hij dat de sheriff en zijn dochter weinig op elkaar leken. Buiten het feit dat ze beiden groot en rank van bouw waren, zag hij geen gelijkenis.

De man met de ster had kille grijze ogen en gelijk gekleurde korte haren. Carly had lange, rode krullen. De kleur van haar ogen had hij niet goed kunnen zien, maar hij vermoedde dat ze ook grijs waren.

“Caroline lijkt meer op haar moeder.” De sheriff zweeg even, liet een diepe zucht en staaarde naar de foto op zijn bureau.

Kon er nog iemand zijn gedachten lezen? O'Leary was een open boek. Hij moest er dringend iets aan doen, wilde zijn opdracht slagen.

“Ik vermoedde zoiets,” zei hij

De stugge houding van sheriff White versoepelde. Hij leunde over zijn bureau naar O'Leary toe en fluisterde: “Er zijn zoveel dingen die ik je niet over haar heb verteld. Het is en blijft mijn

kind, maar je kan beter weten met wie je te maken hebt. Dit is vertrouwelijk.”

Toen O’Leary een bundel papieren aannam, viel het hem op dat zijn overste een pezige, lange man was, zeker even groot als Thomas die hem ook was opgevallen door zijn gestalte.

De sheriff draaide de foto op zijn bureau naar de inspecteur. Er stond een vrouw op met lange rode haren. Ze hield een baby in haar armen.

“Dit was Allison met Caroline, of Carly, zoals ze liever genoemd wordt. Dat laatste is het minste van mijn zorgen. Ze was toen ongeveer zes maanden. Kort erna kwam Allisons diagnose. Ze heeft gevochten, maar heeft Carly’s eerste verjaardag niet mogen meemaken,” zei de sheriff.

O’Leary slikte. Carly op de foto hem aan Amy deed denken. Hij sprak hij weinig over zijn vermoorde gezin. Het gevaarlijk zijn oude identiteit prijs te geven. Hij had besloten niemand te vertrouwen, zolang de moordenaar van zijn vrouw en dochter nog rondliep.

Verman je, Pat! Wendy is nog maar twee jaar dood. Allison White twintig.

Mijmerend staaarde hij naar de documenten in zijn handen.

“Bedankt voor het vertrouwen,” zei hij.

“O’Leary, we moeten samenwerken. Enkel jij kan achterhalen wat mijn dochter van plan is. Lees haar dossier. Ik zeg bepaalde dingen niet graag luidop. Er zijn twee van mijn beste mannen in de zaak van haar vriend verdwenen. Jij bent mijn laatste hoop.”

“Sheriff ...”

Met een handgebaar stopte zijn overste O’Leary’s pleidooi. Het had geen zin om de sheriff tegen te spreken. Hij verliet het

kantoor met een zware map onder zijn arm, zich Atlas die de wereld torste wanend.

3

De middagzon begon te zakken toen Carly haar ogen opende. Ze lag in een ruim bed onder satijnen lakens in het penthouse boven de Shades. Hoe laat het was, kon ze niet met zekerheid zeggen. Het appartement was verduisterd. De ramen waren behandeld met een Uv-filter waardoor ze naar buiten kon kijken, maar niemand naar binnen. Voor een buitenstaander leken het spiegelglazen.

Carly vond de vensters net grote zonnebrillen. Ze keek naar Thomas en streelde door zijn haren. Hij sliep alsof hij dood was. Ze kende zijn duistere geheimen. Toch was ze als een blok voor hem gevallen.

Toen ze een haarlok uit zijn gezicht streek, merkte ze dat hij erg bleek was en ijskoud aanvoelde. Ze was een van de weinige mensen die wisten wat hij was. Eerst wilde ze het niet geloven. Ze had tegen haar gevoelens gevochten. Die waren echter sterker dan haar angst en rede.

Hij was de enige man die ze volledig vertrouwde. Bij hem voelde ze geborgenheid die alle gruwel uit haar verleden deed vervagen. In zijn aanwezigheid kon ze de pijn die haar was aangedaan vergeten. Hij gaf haar terug wat ze verloren was.

Met knorrende maag stapte ze uit bed en bedekte haar naakte lichaam met een kamerjas. Ze ging naar de keuken en opende de koelkast. Haar oog viel op een kuipje smeerkaas. Ze nam het en pakte de broodzak van het aanrecht. De koffiezetapparaat pruttelde terwijl ze haar boterham smeerde.

Door in de nachtclub te werken, was ze het gewend om in een ander ritme te leven. Ze stond meestal op wanneer andere mensen hun shift er opzat. Stilaan begon ze eraan te wennen.

Toch was ze steeds als eerste in de kamers boven de Shades wakker. Haar huisgenoten wekken had geen zin. Als de zon onder was, kwamen ze vanzelf tot leven.

Ze ging aan de tafel zitten met een kop koffie, nam een hap van haar boterham en scharrelde in haar handtas. Zoals gewoonlijk had ze enkele berichten van haar vader. Kordaat wiste ze die zonder ze te lezen. Hij was de laatste die ze wilde spreken.

Ze had haar bedenkingen bij Thomas' plan om inspecteur O'Leary in vertrouwen te nemen. Ze kende hem niet. Niemand die voor de sheriff werkte, zou ze ooit vertrouwen.

Mijn vader is een gladde prater. Hij palmt iedereen in. Ben ik gek? Ik denk het niet!

Veel mensen zagen de sheriff als een bezorgde vader. Carly wist beter. Zuchtend pakte ze het kuipje smeerkaas en besmeerde er een volgende snede brood mee. Ze wilde van haar ontbijt genieten. Aan haar vader denken, bezorgde haar maagkrampen.

Om haar gedachten te verzetten, zette ze de stereo aan. De muziek beurde haar op. Niemand had last van het volume. Zelfs Thomas werd niet wakker toen ze vals 'Heartless Madness' van Dynazty meezong.

Thuis aangekomen, liet inspecteur O'Leary zich op de sofa zakken en viel bijna weer in slaap. Hij had op het bureau wat administratie in orde gebracht. De opdracht in de Shades was